

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **J. Z.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Otakarem Janebou
sídlem U Železné lávky 568/10, 118 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 13. 3. 2018,
č. j. 030849/2018/KUSK/OSA/ZAM, sp. zn. SZ_030849/2018/KUSK/2,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mělník, odboru dopravních a správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 1. 2018, č. j. 5038/DSA/18/PAHU, sp. zn. DSA/42326/17/PAHU (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 a podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jichž se dopustil tím, že nerespektoval červený signál „Stůj“ a dále nedodržel bezpečnostní vzdálenost za vozidlem jedoucím před ním a nedokázal se tak vyhnout srážce s tímto vozidlem. Za uvedené přestupky mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a podle ustanovení § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč navýšenou o paušální

částku 5 000 Kč spojenou s přibráním znalce.

2. Žalobce předně namítá, že žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav a postupoval vůči žalobci jednostranně zaujatě. Dále při zjišťování skutkového stavu žalovaný pochybil, když neprovedl dovyslechnutí znalce, který zpracoval znalecký posudek, ke kterému uplatnil žalobce námitky. Zároveň žalobce uvedl, že se žalovaný s těmito námitkami nevypořádal řádně. V dalším žalobním bodu rozporoval, že žalovaný vycházel z kamerového záznamu pořízeného soukromou osobou, ze kterého ale podle žalobce nevyplývá protiprávní jednání žalobce, tj. že by nerespektoval rozsvícený červený signál „Stůj“ na semaforu. Žalobce také namítal, že nebylo prokázáno, že by pořizovatel kamerového záznamu záznam nějak neupravil. Záznam totiž nebyl policii předán bezprostředně po nehodě, ale až s odstupem času. Žalobce dále poukázal na to, že kamerový záznam neobsahuje incident, který se mezi ním a pořizovatelem záznamu odehrál ještě před dopravní nehodou. V dalším žalobním bodu namítl pochybení žalovaného, který neprovedl výslech druhého účastníka dopravní nehody a žalobce mu tak nemohl položit otázky týkající se stylu jízdy druhého účastníka nehody. V dalším žalobním bodu žalobce uvedl, že se žalovaný nevypořádal dostatečně s návrhy důkazů žalobce a jeho tvrzeními. Na závěr žalobce uvedl, že neporušil pravidla silničního provozu a nezavinil předmětnou dopravní nehodu.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že skutkový stav byl zjištěn správně a byl podložen konkrétními důkazy, zároveň poukázal na to, že žalobce nepřednesl žádnou věrohodnou variantu děje, ze které by vyplývalo, že se protiprávního jednání nedopustil. Také poukázal na konkrétní tvrzení žalobce, ze kterých usuzoval, že si žalobce musel být vědom před ním jedoucího vozidla. V souvislosti s námitkami proti znaleckému posudku setrval na závěru, že stanovisko od jiného znalce, předložené žalobcem, svědčí o nedostatku informací pro odpovědné vyjádření k posouzení nehodového děje. V souvislosti s námitkou nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 3441/12, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014 – 48, ve kterých se uvedené soudy zabývaly nezbytným rozsahem řádného odůvodnění správního rozhodnutí. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
4. Žalobce v replice na vyjádření žalovaného setrval na svých stanoviscích uvedených v žalobě a vyjádřil zásadní nesouhlas se zjištěními a odůvodněními žalovaného.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu zjistil soud pro potřeby rozhodnutí následující informace. Dne 13. 6. 2017 obdržel správní orgán I. stupně oznámení přestupku od Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, ze dne 8. 6. 2017, č. j. KRPS-151332/PŘ-2017-010606, ve kterém byl popis dopravní nehody zachycen následovně: *„K dopravní nehodě došlo tím, že řidič Z. řídil nákladní jízdní soupravu po sil. č. I/16 ve směru od Nové Vsi na Mělník, kde na začátku nového mostu přes Labe byl nucen s nákladní jízdní soupravou zastavit v koloně vozidel, neboť opodál, již v prostoru mostu, je provoz řízen přenosným signalizačním zařízením a v uvedené době bylo na semaforu v činnosti červené světlo signalizace, následně se celá kolona vozidel na zelený signál semaforu rozjela, přičemž však v momentě, kdy se řidič A., jedoucí s vozidlem N. P. před nákladní jízdní soupravou řidiče Z., dostal jízdou na úroveň světelné signalizace, svítilo již na semaforu opět červené světlo, na což však řidič A. nerefletoval a pokračoval s vozidlem N. P. i nadále v jízdě a za ním taktéž řidič*

Z. s nákladní jízdní soupravou, který však krátce po minutí světelné signalizace, v zúžení vozovky, nedodržel s nákladní jízdní soupravou dostatečnou bezpečnostní vzdálenost a při jízdě narazil přední částí tabače nákladní jízdní soupravy do zadní části před ním jedoucího vozidla N. P., řidiče A., který na náraz reagoval zastavením vozidla, na což však řidič Z. zcela zjevně nereflektoval a v této době znovu narazil přední částí tabače nákladní jízdní soupravy do zadní části vozidla N. P., řidiče A..“

6. Společně s oznámením přestupku byl správnímu orgánu I. stupně poskytnut i kamerový záznam pořízený druhým účastníkem nehody, tj. řidičem A. (dále též „druhý účastník nehody“ nebo „řidič vozidla N.“). Datum a čas na kamerovém záznamu zjevně neodpovídá času, ve kterém došlo k dopravní nehodě žalobce a řidiče vozidla N.. Pro snazší identifikaci konkrétního momentu záznamu bude však soud odkazovat na časové údaje uvedené na kamerovém záznamu. Záznam začíná v čase 02:19:10 (hodina:minuta:vteřina). V 02:19:13 pronesl jeden z mužů sedících v automobilu N. informaci o tom, že se za nimi nachází nákladní jízdní souprava: „No, podívej, a za náma je zase nákladák.“ Následně debatuji o tom, že měl být v daném místě v platnosti zákaz vjezdu vozidel s hmotností nad 6 t. V čase 02:20:29 se začala rozjíždět kolona vozidel stojících před vozidlem N.. Vozidlo P. stojící přímo před vozidlem N. se rozjelo v čase 02:20:31. Muži z vozidla N. pokračovali v debatě o zákazu vjezdu vozidel nad 6 t do daného úseku a rozjeli se až v čase 02:20:35. V čase 02:20:48 zaregistrovali, že začíná pršet a reagovali na to slovně tak, že se musí jet pomalu. V čase 02:20:53 se začalo vozidlo N. vychylovat do levého jízdního pruhu (před ním jedoucí vozidlo P. zatím pokračovalo v pravém jízdním pruhu). V čase 02:20:56 použil řidič vozidla N. ostřikovače a mírně zpomalil. V čase 02:21:00 se nacházelo vozidlo N. na středové čáře mezi oběma jízdními pruhy, v tentýž okamžik se ozvalo zatroubení. Vozidlo N. pokračovalo v zařazování do levého jízdního pruhu. V čase 02:21:03 bylo na semaforu patrné červené světlo. Vozidlo P. bylo zařazeno stále v pravém jízdním pruhu a téměř zastavilo, v čase 02:21:05 vozidlo P. náhle zrychlilo a zařadilo se do levého jízdního pruhu před vozidlo N.. V čase 02:21:07 se ozvalo druhé zatroubení, vozidlo N. se mírně vychýlilo do pravého jízdního pruhu, avšak většinou zůstalo zařazeno v levém jízdním pruhu. V čase 02:21:09 se výrazněji vychýlilo vlevo, ze záběru je znatelný otřes vozidla N. (první náraz). V čase 02:21:12 vozidlo N. zastavilo a v čase 02:21:13 je na kameře zaznamenán druhý otřes (druhý náraz do vozidla). Následně se konfrontovala mezi sebou posádka vozidla N. a žalobce.
7. K oznámení o přestupku byla připojena i fotodokumentace dopravní nehody. Snímky č. 6 – 9 zachycují bezprostřední postavení vozidel po nehodě, tj. vozidlo N. stálo vpředu a v jeho zadní části se ho bezprostředně dotýkala nákladní jízdní souprava žalobce. Následující fotografie zachycují již konkrétní poškození vozidel.
8. Dne 10. 8. 2017 se konalo ústní jednání, na kterém byl žalobce seznámen s důkazy, kterými byly oznámení o přestupku a výpis z evidenční karty řidiče. Žalobce vyjádřil nesouhlas se zaviněním přestupku.
9. Dne 21. 8. 2017 obdržel správní orgán I. stupně prostřednictvím zmocněnce žalobce vyjádření, ve kterém uvedl, že spis neobsahuje důkaz o tom, že žalobce nerespektoval červený signál „stůj“. Toto porušení pravidel nelze dovozovat ze soukromého záznamu, který mohl být sestříhán nebo jinak upraven. Dále žalobce upozornil na incident, který se odehrál mezi žalobcem a druhým účastníkem nehody ještě před vlastní nehodou (druhý účastník nehody měl žalobce předjet v jiném místě zprava). A dále poukázal na styl jízdy druhého účastníka nehody, který podle žalobce bezdůvodně bránil plynulosti silničního

provozu. Žalobce také uvedl, že řidič vozidla N. vybočil vpravo, čímž měl žalobce za to, že má technickou poruchu a bude auto odstavovat, když náhle řidič vozidla N. vybočil vlevo a zavadil o vozidlo žalobce.

10. Dne 13. 9. 2017 byl zmocněnec žalobce vyrozuměn o tom, že bude za účelem vypracování znaleckého posudku ustanoven znalec Ing. V. S., který bude mít povinnost odpovědět na následující otázky správního orgánu I. stupně: 1. Průběh dopravní nehody v čase a prostoru. 2. Stanovit příčinu nehody z technického hlediska. 3. Přípustnost výpovědi obou řidičů z technického hlediska. 4. Posoudit možnosti obou účastníků dopravní nehody k odvrácení nehodového děje. 5. Určit pozice a způsob jízdy obou vozidel bezprostředně před střetem. 6. Určit míru zavinění obou účastníků dopravní nehody.
11. Ze znaleckého posudku č. 840-12/2017 doručeného správnímu orgánu I. stupně dne 20. 11. 2017 vyplynulo, že byla dopravní nehoda způsobena stylem jízdy žalobce. Znalec nezjistil v průběhu jednání druhého účastníka nehody jednání, které by bylo v přímé souvislosti se vznikem dopravní nehody.
12. Dne 13. 12. 2017 byl žalobce při ústním jednání seznámen s výsledky znaleckého posudku. Výhrady žalobce ke znaleckému posudku datované dnem 18. 12. 2017 byly správnímu orgánu I. stupně doručeny dne 21. 12. 2017. Žalobce uvedl, že je znalecký posudek záměrně koncipován v jeho neprospěch a zcela pomíjí způsob jízdy druhého účastníka dopravní nehody. K vyjádření předložil stanovisko Ing. J. G., jednatele společnosti (znaleckého ústavu) M., ve kterém bylo uvedeno, že z kamerového záznamu řidiče vozidla N. není možné provést rozbor jízdy nákladní soupravy jedoucí za tímto vozidlem. Dále bylo ve stanovisku uvedeno, že z černobílých fotografií založených ve spise není možné určit, zda v okamžiku kontaktu pravého předního rohu vozidla žalobce s levým zadním rohem vozidla N., bylo vozidlo žalobce rychlejší nebo se N. snažil na poslední chvíli zařadit před vozidlo žalobce, a tedy byl N. rychlejší. Ing. G. také poukázal na to, že nelze určit, v jakém podélném odstupu se vozidlo N. zařadilo před vozidlo žalobce a zda tedy nedostatečný podélný odstup vozidel nezapříčinilo vozidlo N..
13. Dne 19. 1. 2018 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu tím, že nerespektoval červený signál „Stůj“ a pokračoval v jízdě a podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že nedodržel dostatečnou bezpečnostní vzdálenost za vozidlem N. jedoucím před ním a nedokázal tak zabránit srážce vozidla N. s vozidlem žalobce. Za uvedené jednání byla žalobci vyměřena pokuta ve výši 2 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 6 000 Kč.
14. Dne 2. 2. 2018 obdržel správní orgán I. stupně odvolání žalobce, ve kterém uvedl odvolací námitky obdobného znění jako žalobní body.
15. Dne 15. 3. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladné. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
17. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2

věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

18. Při jednání, které soud k projednání žaloby na žádost žalobce nařídil, setrval zástupce žalobce na dosavadním stanovisku. Pověřený pracovník žalovaného navrhl zamítnutí žaloby. Poukaz zástupce žalobce na pochybení správních orgánů, které nevzaly v úvahu výhledové poměry žalobce řídicího nákladního vozidlo, označil za novou, dosud neuplatněnou námitku, kterou se soud nemůže zabývat. K tomu soud uvádí, že žalobce v žádném žalobním bodě námitku ohledně výhledových poměrů žalobce jako řidiče nákladního vozidla neuplatnil. Za řádné uplatnění takového žalobního bodu nelze považovat pouhý odkaz na stanovisko zástupce žalobce ze dne 15. 12. 2017 (správně mělo být uvedeno 18. 12. 2017 – pozn. soudu), v němž (v souvislosti s prvním nárazem) argumentoval mj. i výhledovými poměry. V tomto ohledu v žalobě absentuje odpovídající skutková a právní argumentace. Jde tak o žalobní bod uplatněný až po uplynutí lhůty dle § 71 odst. 2 s. ř. s., jímž se proto soud nezabýval.

Posouzení žalobních bodů:

19. Vzhledem k tomu, že oba přestupky jsou opírány z významné části o kamerový záznam pořízený soukromou osobou, a vzhledem k tomu, že žalobce považuje užití takového záznamu za nezákonné, bylo povinností soudu vypořádat se nejprve s otázkou možnosti využití soukromého videozáznamu jako důkazního prostředku ve správním řízení.
20. Podle § 51 odst. 1 správního řádu platí, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Z tohoto ustanovení vyplývá, že neexistuje taxativní výčet důkazních prostředků, které mohou být ve správním řízení použity. Naopak, jako důkazní prostředek může být použito cokoli, co splňuje primárně dvě definované podmínky a to, že tento důkazní prostředek je vhodný ke zjištění skutkového stavu a nejedná se o důkazní prostředek získaný nebo provedený v rozporu se zákonem.
21. První podmínka je nepochybně splněna, neboť uvedený videozáznam byl pořízen z vozidla, které se stalo účastníkem dopravní nehody, a ze záznamu je patrný souběh událostí před a bezprostředně po dopravní nehodě.
22. Dále je potřeba zkoumat, zda nebyl záznam pořízen v rozporu se zákonem. Dotčeným právním předpisem bude zejména zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů platí, že správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu soukromého a osobního života.
23. Záznam z kamery umístěné ve vozidle lze podle tohoto ustanovení užít k objasnění okolností dopravní nehody nebo jiné dopravní situace, při které došlo k ohrožení práv subjektu, který kameru do vozidla nainstaloval. Zároveň nemůže být takový záznam užit jakkoli, ale musí být předán příslušným orgánům, které vyšetřují ať už dopravní nehodu nebo jinou související okolnost. Vzhledem k tomu, že druhý účastník nehody předal kamerový záznam za účelem objasnění viníka dopravní nehody Policii České republiky, jednal plně v souladu se zákonem o ochraně osobních údajů a tento záznam lze vyhodnotit

jako získaný v souladu se zákonem. Na toto posouzení nemá vliv ani skutečnost, že druhý účastník dopravní nehody neposkytl uvedený záznam Policii ČR bezprostředně po dopravní nehodě, ale až s časovým odstupem.

24. Výše uvedený právní závěr je též v souladu se stanoviskem č. 1/2015 z března 2015, které v podrobnostech vysvětluje právní rámec provozování kamery v motorovém vozidle a které vydal Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „ÚOOÚ“) (dostupné na webových stránkách https://www.uoou.cz/assets/File.ashx?id_org=200144&id_dokumenty=22529); a se závěry Nejvyššího správního soudu, který se v rozsudcích ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010 – 68, sb. NSS č. 2518/2012, a ze dne 31. 10. 2013, č. j. 8 Afs 40/2012 – 68, sb. NSS č. 2999/2014 zabýval využitelností kamerových záznamů pořízených soukromou osobou ve správním řízení jako důkazních prostředků.
25. Na základě výše uvedeného tak soud uzavírá, že kamerový záznam, který pořídil druhý účastník nehody prostřednictvím kamery umístěné ve svém motorovém vozidle, je důkaz získaný v souladu se zákonem a lze ho použít jako důkazní prostředek ve správním řízení. K tomuto soud doplňuje, že se ztotožňuje i s hodnocením a odůvodněním žalovaného ohledně možných úprav kamerového záznamu. Záznam, který je součástí spisu a který zachycuje dobu, po kterou stojí druhý účastník nehody v koloně, až po dopravní nehodu a následnou konfrontaci posádek nehodových vozidel, nepůsobí v žádném okamžiku sestříhaně, nebo zmanipulovaně; nebyl tedy důvod provádět podrobnou technickou expertízu tohoto záznamu. Na záznamu je zachycen plynulý děj, provoz vozidel, a jsou zde zachyceny i komentáře posádky vozidla, které působí autenticky. To, že řidič vozidla N. neposkytl záznam i z doby předcházející, neznamená, že došlo ke zmanipulování záznamu průběhu dopravní nehody. Zároveň není pro posouzení viníka dopravní nehody důležité vyhodnocovat předchozí případné počínání řidiče vozidla N.. Toto jednání nemohlo mít bezprostřední vliv na následnou dopravní nehodu. Žalobní bod tak není důvodný.
26. Žalobce dále namítal, že spáchání přestupku spočívajícího v nerespektování signálu s červeným světlem „Stůj“ nemá oporu v žádném důkaze, který je součástí správního spisu. Podle žalobce nelze spáchání tohoto přestupku dovozovat z kamerového záznamu pořízeného druhým účastníkem dopravní nehody, neboť z tohoto záznamu je patrné pouze to, že druhý účastník dopravní nehody nerespektoval signál s červeným světlem „Stůj“, nikoli že se tohoto skutku dopustil i žalobce.
27. Podle § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Z této zásady materiální pravdy vyplývá pro správní orgány povinnost zjistit náležitě skutkový stav.
28. Uvedené však neznamená, že by musela být zjištěna úplná objektivní pravda, tedy že by musel správní orgán disponovat takovým důkazem, na kterém je jednání přisuzované žalobci (nerespektování signálu s červeným světlem „Stůj“) jednoznačně zachyceno. Správní orgán může a musí hodnotit i související okolnosti a zohlednit míru pravděpodobnosti toho, jak v jistých situacích lidé jednají, nebo jaká posloupnost dějů je pravděpodobná. Správní orgán I. stupně zohlednil zejména skutečnost, že se jednalo o semafor, který upravoval provoz v zúženém úseku, konkrétně byl v tomto úseku sveden provoz do jednoho jízdního pruhu, a proto se mohl po rozsvícení červeného světelného

signálu rozsvítit zelený světelný signál až poté, co projela protijedoucí vozidla. Toto je ostatně znakem kyvadlového provozu typického pro průjezd dopravním omezením jedním jízdním pruhem.

29. Vozidlo jedoucí před žalobcem vjelo do prostoru dopravního omezení již v době, kdy na semaforu svítil červený signál „Stůj“. Žalobce tak nemohl vjet do totožného úseku v době, kdy by na semaforu svítila zelená, neboť do tohoto úseku vjel jednak vzápětí po druhém účastníku dopravní nehody, a zároveň neprojela daným místem žádná protijedoucí vozidla. Žalobce nepředložil žádný důkaz, který by zpochybňoval závěry správních orgánů a který by například svědčil o poruše semaforu; tedy že by se v rozporu s nastavením a zajištěním kyvadlového provozu v krátkém intervalu po rozsvícení červeném signálu rozsvítil signál zelený. Ačkoli tedy není na kamerovém záznamu přímo zachyceno, jak žalobce nerespektuje červený signál „Stůj“ a pokračuje v jízdě, další okolnosti případu (princip kyvadlového provozu, následování vozidla druhého účastníka nehody, který taktéž nerespektoval červený signál „Stůj“, následné postavení vozidel po nehodě – za semaforem) dostatečně podporují zjištěný skutkový stav, že žalobce nerespektoval červený signál „Stůj“.
30. Jak uvedl již Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 5. 2013, č. j. 7 A 37/2010 – 39, *„[p]ovinnost správního orgánu řádně objasnit skutečný stav věci není absolutní a je významně korigována zásadou procesní ekonomie. Správní orgán má povinnost volit důkazní prostředky tak, aby byl objasněn skutečný stav věci, aby byl objasněn rychle a hospodárně. Nesmí provádět nadbytečné důkazy, které nemají žádnou vypovídající hodnotu a neobjasňují skutečný stav věci.“* Pokud tedy žalobce namítal, že žalovaný nebo správní orgán I. stupně měl předložit časový plán nastavení světelného signálu semaforu, byl by tento důkaz nadbytečný s ohledem na výše uvedené odůvodnění. Nastavení světelného signálu na semaforu by sice mohlo přinést další informace o časových intervalech, po kterých se střídal červený signál se zeleným, nicméně stěžejní je, že vozidlo jedoucí před žalobcem nerespektovalo červený signál „Stůj“, který byl zobrazen na semaforu řídícím dopravu kyvadlovým způsobem, a žalobce postupoval stejně; jen několik vteřin po vjezdu před ním jedoucího vozidla do dopravního omezení, do tohoto vozidla narazil (postavení vozidel i jejich poškození bylo zadokumentováno na fotografiích pořízených přivolanou hlídkou Policie ČR). Pro prokázání skutkového stavu není důležité vědět, zda červený signál „Stůj“ mohl svítit minutu, nebo i déle, ale je důležité, že řídil dopravu tak, aby v pravidelných intervalech mohla místem dopravního omezení projíždět střídavě vozidla z obou směrů. V intervalu mezi tím, kdy druhý účastník dopravní nehody nerespektoval červený signál „Stůj“, a okamžikem dopravní nehody, neprojela uvedeným dopravním omezením žádná vozidla z opačného směru, čímž lze mít za prokázané, že žalobce nevjel do místa dopravního omezení na zelenou. Žalobní bod není důvodný.
31. Dále se soud zabýval námitkami žalobce souvisejícími s určením viníka dopravní nehody. Žalobce jednak namítal, že druhý účastník nehody bezdůvodně zpomaloval dopravu a nebyl předvolán jako svědek a žalobce mu nemohl položit otázky, které souvisely s jeho způsobem jízdy. Žalobce měl také za to, že se žalovaný a správní orgán I. stupně nedostatečně vypořádali s připomínkami ke znaleckému posudku Ing. S..
32. Soud dává za pravdu žalobci v tom, že připomínky Ing. G., které žalobce uplatnil ke znaleckému posudku, nebyly řádně vypořádány. Žalovaný uvedl, že se ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně, který se podle žalovaného s uvedenými námitkami řádně vypořádal. A dále žalovaný uvedl, že spisová dokumentace obsahovala takové

důkazy, které nepochybně vypovídaly o průběhu dopravní nehody.

33. Správní orgán I. stupně přitom k námitkám Ing. G. pouze uvedl, že „je třeba konstatovat, že znalec Ing. J. G. nepředložil správnímu orgánu relevantně nic, na základě čeho by mohl být obviněný vyviněn ze spáchání předmětného přestupkového jednání. Dle správního orgánu se jedná o ničím nepodloženou směs domněnek a spekulací.“ Uvedené hodnocení se však vůbec nezabývá věcnými argumenty, ve kterých Ing. G. vyjádřil pochybnosti o tom, zda lze vůbec z porízeného záznamu určit jako viníka žalobce a nikoli druhého účastníka nehody („1) Ze záběru kamery vozidla N. není možné provést rozbor jízdy nákladní soupravy, která jede za vozidlem N.. 4) Nelze určit, v jakém podélném odstupu se vozidlo N. zařadilo před R. a zda tedy nedostatečný podélný odstup vozidel nezapříčinilo vozidlo N.. 8) Jako logičtější se jeví, že N. se chce na poslední chvíli ještě zařadit před R.“). I kdyby správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že z uvedených připomínek nevyplývá nic, co by vedlo k vyvinění žalobce, měl se zabývat věcnými argumenty, které zpochybňovaly znalecký posudek Ing. S.. Soud v podrobnostech popsal kamerový záznam výše v rozsudku. Na tomto záznamu skutečně nebylo v žádném záběru zaznamenáno vozidlo žalobce, a právě z toho důvodu nelze jednoduše odmítnout připomínky Ing. G., které upozorňují na to, že když na záběrech není vozidlo žalobce zachyceno, nelze ani provést rozbor jeho jízdy. Správní orgán I. stupně se měl také vypořádat s tím, jestli nemohlo dojít k dopravní nehodě vinou řidiče N., a to z důvodu nedostatečného podélného odstupu.
34. Vzhledem k tomu, že se správní orgán I. stupně a žalovaný nedostatečně zabývali připomínkami žalobce ke znaleckému posudku a věcně je nevypořádali, zabýval se soud tím, zda nemohlo mít toto pochybení za důsledek nezákonné rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že nikoli.
35. Z kamerového záznamu lze pozorovat pouze styl jízdy druhého účastníka nehody a případně vozidel jedoucích před ním. Dále jediné prokazatelné projevy vozidla žalobce z kamerového záznamu jsou v podobě trubení (čas 02:21:00 a 02:21:07) a vzájemný kontakt obou vozidel, který se projevil otřesem vozidla N. a hlukem typickým pro náraz (čas 02:21:09 a 02:21:13). Nicméně pro vyhodnocení viníka nehody je důležité zohlednit, že druhý účastník nehody stál před vozidlem žalobce v koloně. Druhý účastník nehody zaznamenal (v čase záznamu 02:19:13), že za ním přijíždí (stojí) nákladní souprava. Vzhledem k tomu, že později došlo ke srážce vozidla druhého účastníka nehody a vozidla žalobce a žádný z nich netvrdil, že by předjížděl, nebo byl předjížděn jinou nákladní soupravou, lze mít důvodně za to, že se jednalo o nákladní soupravu žalobce. Viditelná část kolony se začala rozjíždět v čase 02:20:29, tedy více než minutu poté, co druhý účastník nehody za sebou zaregistroval nákladní soupravu žalobce. Žalobce tak musel v tomto čase bezpodmínečně vnímat, že se před ním nachází kolona vozidel, tedy i vozidlo druhého účastníka nehody. Dále je důležitá i ta skutečnost, že se druhý účastník nehody začal zařazovat do levého pruhu již 13 vteřin poté, co se rozjel v koloně (rozjezd v čase 02:20:35, mírné vychylování vlevo v čase 02:20:53), o 4 vteřiny později byl již polovinou vozidla v levém pruhu. V tomto okamžiku se již ozvalo první zatroubení za ním jedoucí nákladní soupravy, tedy řidič této nákladní soupravy musel již vědět o záměru druhého účastníka nehody zařadit se do levého jízdního pruhu. V čase 02:21:03 byl již druhý účastník nehody zařazen zcela v levém jízdním pruhu, zároveň je v tento čas zřejmé, že na semaforu již svítí červené světlo a před ním jedoucí vozidlo zn. P. působí váhavě, zda zůstat stát v pravém pruhu, nebo pokračovat v jízdě, načež v čase 02:21:05 výrazně vybočí do levého pruhu, výrazně zrychlí a pokračuje v jízdě již v úseku dopravního omezení. V čase 02:21:07 se

ozve druhé zatroubení, druhý účastník nehody se s vozidlem mírně vychýlí do pravého jízdního pruhu, nicméně středovou čaru téměř nepřekoná, v čase 02:21:09 výrazněji vybočí vlevo a dojde k prvnímu otřesu vozidla, tj. k prvnímu střetu se za ním jedoucím vozidlem. Vozidlo začne ihned brzdit, definitivně zastaví v čase 02:21:12 a druhý zaznamenaný otřes, tedy střet s nákladní soupravou nastane v čase 02:21:13.

36. Žalobce namítal, že druhý účastník nehody bezdůvodně brzdil plynulý provoz. Správní orgán I. stupně s tímto nesouhlasil a uvedl, že druhý účastník nehody pouze dodržoval bezpečnou vzdálenost za vozidlem jedoucím před ním. Soud má z provedeného kamerového záznamu ještě za prokázané, že větší rozestup mezi vozidlem druhého účastníka nehody a před ním jedoucím P. vznikl i z důvodu, že se řidič vozidla N. plně nesoustředil na řízení. Od počátku záznamu byl řidič vozidla N. zabrán do hovoru se spolujezdcem ohledně přítomnosti nákladních vozidel v daném úseku a společně se věnovali zjišťování informací o platnosti zákazu vjezdu vozidel s hmotností nad 6 tun do předmětného úseku. Soud má za to, že větší proluka mezi řidičem vozidla N. a vozidlem P. při rozjíždění v koloně byla způsobena dokončováním zjišťování informací o době platnosti zákazu vjezdu vozidel nad 6 tun do daného úseku. Následně řidič vozidla zaregistroval, že začíná pršet, přičemž spolujezdec ho upozornil, že musejí tedy jet pomalu. V čase 02:20:56 použil řidič vozidla N. ostříkovače a mírně zpomalil, během tohoto úkonu jel v podstatě po středové čáře. Po zatroubení nákladního vozidla v čase 02:21:00 začal řidič vozidla N. rychleji směřovat do levého pruhu a od času 02:21:04 již pokračoval zcela v levém pruhu, nebo s mírným vychýlením vpravo, při kterém ale téměř nepřekonal středovou čaru. V tomto ohledu je tak nutné odmítnout připomínku Ing. G., kterou žalobce uplatnil, a to, že se situace jeví tak, že se řidič vozidla N. snažil na poslední chvíli zařadit před vozidlo žalobce. Řidič vozidla N. se průběžně zařazoval do levého pruhu od času 02:20:53, nejpozději v čase 02:21:00 si musel být žalobce tohoto počínání vědom, neboť na řidiče vozidla N., které nutně musel vidět, i troubil. Nadto, pokud jedou vozidla před dopravním omezením v koloně, lze očekávat, že budou pokračovat ve stejném pořadí, v jakém se zařadila do kolony před tímto omezením. Nedávalo by tedy smysl, aby jednak řidič vozidla N. zůstal zařazen v pravém pruhu, když byl průjezd dopravním omezením umožněn pouze levým jízdním pruhem, a též nic nenasvědčuje tomu, že ostatním řidičům signalizoval technickou poruchu (prudké brždění, prudké výkyvy směru apod.), jak tvrdil žalobce.
37. Dále soud uvádí, že ani pomalý rozjezd, anebo udržování až nepřiměřené velké mezery mezi vozidlem druhého účastníka nehody a před ním jedoucím vozidlem P., by nebylo důvodem pro nedodržování bezpečnostní vzdálenosti vozidla žalobce od vozidla druhého účastníka nehody. Pokud si byl žalobce vědom toho, že řidič vozidla N. jede pomaleji, případně nereaguje dostatečně pohotově, měl naopak tomuto řidiči věnovat zvýšenou pozornost a měl dbát na to, aby udržoval dostatečnou vzdálenost od tohoto vozidla, aby stihl případně zastavit včas i s ohledem na to, že se blíží k semaforu, na kterém již v čase 02:21:03 prokazatelně svítil červený signál „Stůj“. O tom, že byla mezi vozidlem žalobce a druhým účastníkem nehody, zachována pouze minimální a nedostatečná vzdálenost svědčí i to, že od úplného zastavení vozidla N. a druhého nárazu uplynula sotva vteřina, přičemž obecná mnemotechnická pomůcka pro udržování bezpečné vzdálenosti mezi vozidly uvádí, že by mezi vozidly měla být taková vzdálenost, kterou daná vozidla ujedou za 2 vteřiny od stanoveného bodu. Nákladní vozidlo žalobce tak muselo jet v bezprostřední blízkosti za druhým účastníkem nehody, přičemž nejpozději v okamžiku 02:21:00, kdy na druhého účastníka nehody žalobce zatroubil, si musel být vědom toho, že tento řidič

vozidla N. se chce zařadit do levého jízdního pruhu, jak předpokládala i organizace dopravy v dopravním omezení. Ačkoli se tedy správní orgán I. stupně a žalovaný nevypořádali dostatečně s námitkami uplatněnými ke znaleckému posudku a zejména k závěrům vyplývajícím z videonahrávky, nedospěl soud k jinému závěru, než ke kterému dospěly již správní orgány, tedy že viníkem dopravní nehody byl žalobce, a to z důvodu, že nedodržel bezpečnou vzdálenost od vozidla jedoucího před ním. K tomu soud nad rámec tohoto odůvodnění uvádí, že i kdyby snad bylo možné považovat tvrzení žalobce (řidiče nákladního vozidla) o jeho odlišných výhledových poměrech za včas uplatněnou žalobní námitku nebo případně za rozvedení jiného žalobního bodu (např. o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, např. i ve vztahu k nevypořádání připomínek ke znaleckému posudku), nemohlo by to nic změnit na správnosti závěrů správních orgánů, neboť při odlišných výhledových poměrech řidiče nákladního vozidla oproti řidičům osobních vozidel, je to právě řidič nákladního vozidla, kdo je povinen dodržovat náležitý odstup od vozidla jedoucího před ním.

38. Dále je třeba souhlasit s žalobcem v tom, že se správní orgány nedostatečně zabývaly jeho návrhem na vyslechnutí druhého účastníka dopravní nehody jako svědka. Žalobce chtěl druhému účastníku nehody položit otázky týkající se jeho způsobu jízdy, dále žalobce uvedl, že chtěl uvést na pravou míru některá tvrzení druhého účastníka nehody, která uvedl ve vyjádření Policii ČR. Soud má za to, že byl skutkový stav zjištěn řádně a nejsou o něm důvodné pochybnosti, přesto by bylo vhodnější, kdyby správní orgány přistoupily k vyslechnutí i druhého účastníka řízení a umožnily tak žalobci klást druhému účastníku nehody otázky. Navíc je ze spisu patrné, že oba účastníci nehody byli ke správnímu orgánu I. stupně předvoláni k ústnímu jednání na tentýž den (13. 12. 2017), pouze s půlhodinovým rozdílem v začátku jednání. Nicméně pokud chtěl žalobce reagovat na konkrétní tvrzení druhého účastníka řízení, nebránilo mu nic v tom, aby svou reakci správním orgánům sdělil. Pokud bylo prostřednictvím protokolu o podání vysvětlení pro Policii ČR druhého účastníka nehody zachyceno cosi, co nepovažoval žalobce za správné, nebo úplné, nic mu nebránilo, aby na protokol odkázal a uvedl i svoji verzi děje. Nicméně ani v tomto případě nedošlo v důsledku neprovedení výsledku druhého účastníka nehody jako svědka k zásahu do řízení, který by mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

39. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl z procesního hlediska neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. května 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně